

(Luk. 24:25 verv.) zoowel ten opzichte van Jezus zelve, als van de geheele wereld-geschiedenis. (Luk 21:9, 22; Hand. 1:16; 3:21). De Heilige Schriftuur is de vóórverkundiging van Gods souverainen Raad met de menschen en de menschheid, en al wat er geschiedt in hemel en op aarde is ontvouwing, ontwikkeling van de eeuwige grondbeginselen, in Gods Woord ter neder gelegd. Dat sehijnt voor ons, kortzichtige schepselen, die noch naar achteren noch naar voren met onzen blik weten door te dringen, een onafzienbare, eindeloze weg te zijn; maar Gods oogen, en de oogen Zijner getuigen, doorwandelen dien weg in één oogenblik, en zoo vinden wij menigmalen bij de profeten in enkele verzen samengevoegd, wat later blijken zal, lange reeksen van jaren of van eeuwen tot zijn ontplooiing noodig te hebben. Zij zien als van nabij, als onmiddellijke toeschouwers gebeurtenissen en toestanden, die voor ons bewustzijn nog op onmetelijke afstanden van ons verwijderd zijn, en die eerst nog door andere groote en gewichtige gebeurtenissen moeten voorafgegaan worden.

Dit willen wij ook niet vergeten, wanneer wij hier lezen, dat deze Openbaring vermeldt „wat snellijk geschieden moet”, welk woord wij evenzeer door „haastig, spoedig” als „met snelheid, plotseling, onverwaacht” kunnen toelichten. Beide gedachten vinden in dit wondervol Bijbelboek overvloedigen steun. Het kan niet lang meer duren, of dit alles breekt aan, en wel, het zal met groote snelheid tot zijn ontwikkeling geraken. Als wij maar altijd bedenken, dat deze woorden naar Gods klok en niet naar onze armzalige uurwerken behooren te worden berekend!

En wat is het nu, dat alzoo snellijk geschieden moet? Wat is dan nu de hoofdinhoud der

volgende bladzijden? De openbaring, de openbaar-wording van Jezus Christus, de bevestiging en volkomen ontplooiing van het Rijk van God en Zijnen Gezalfde (11:15), de volledige tevoorschijn-koming van de toekomst onzes Heeren.

Hoe is ons de beschrijving van dat groote en heerlijke feit nu overhandigd geworden? De Apostel vermeldt het ons. De verhoogde Heiland heeft haar door een Engel aan Zijnen dienstknecht Johannes „gezonden”, nog juister vertaald: „in teekenen samengevat”, in eene teekenachtige, in beelden en raadselen gehulde (Matth. 13:10—17) omsehrijving medegedeeld, opdat Zijne geloovigen, onder leiding des H. Geestes, die teekenen, als een aanduiding en afspiegeling der nu nog verborgen heerlijkheid Gods (Joh. 2:11; 6:26), zouden onderzoeken en leeren verstaan. En Johannes ontving die teekenen „door een Engel.” Niet altijd door één en denzelfden Engel, gelijk wij uit dit boek ten duidelijkste zien, maar door bemiddeling van verschillende Engelen. Zelfs een zoo hoogbegenadigd Apostel als Johannes zou de ongesluerde, onbedekte ontvouwing van Christus' heerlijkheid niet kunnen verdragen, en daarom zond haar de Heere door enkelen van die dienende geesten toe, wier voorrecht en lust is uitgezonden te worden ten dienste dergenen, die de zaligheid beërven zullen. G.

Verzuchting.

Jeruzalem, gij stad zoo hoog gebouwd,
 O braecht me in u de Heer!
 Mijn hart verlangt, dat 't u weldra aanschouwt
 En is bij mij niet meer.
 Ver boven berg en dalen
 Zoek 'k U en U alleen:
 't Is moede van het dwalen,
 Door 's werelds ijdelheên. E. GERDES.